SODBA SODIŠČA (tretji senat)

z dne 18. oktobra 2007*

V zadevi C-173/06,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Commissione tributaria regionale di Genova (Italija) z odločbo z dne 13. februarja 2006, ki je prispela na Sodišče 3. aprila 2006, v postopku

Agrover Srl

proti

Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova,

SODIŠČE (tretji senat),

v sestavi A. Rosas, predsednik senata, J. Klučka, A. Ó Caoimh, sodnika, P. Lindh (poročevalka), sodnica, in A. Arabadjiev, sodnik,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 28. februarja 2007,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Agrover srl G. Leone, odvetnik,

— za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Albenziom, avvocato dello Stato,

— za Komisijo Evropskih skupnosti J. Hottiaux in D. Recchia, zastopnici,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 7. junija 2007

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 216 in 220 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL L 302, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL L 311, str. 17, v nadaljevanju: carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru ničnostne tožbe, ki jo je družba Agrover Srl (v nadaljevanju: Agrover) vložila zoper odločbo o izterjavi uvoznih dajatev, ki jo je izdala Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova (carinski organi iz Genove).

Pravni okvir

3 Evropski sporazum o pridružitvi med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Republiko Madžarsko na drugi strani, podpisan v Bruslju 16. decembra 1991, je bil v imenu Evropskih skupnosti odobren s Sklepom Sveta in Komisije z dne 13. decembra 1993 (93/742/Euratom, ESPJ, ES) (UL L 347, str. 1). Protokol 4 k temu sporazumu o opredelitvi pojma „izdelki s poreklom" in o načinih upravnega sodelovanja, kot je bil spremenjen s Sklepom št. 3/96 Pridružitvenega sveta o pridružitvi med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Republiko Madžarsko na drugi strani z dne 28. decembra 1996 (UL 1997, L 92, str. 1, v nadaljevanju: Protokol 4), v členu 15 z naslovom „Prepoved povračila ali oprostitev plačila carinskih dajatev" določa:

„1. a) Materiali brez porekla, uporabljeni v izdelavi proizvodov s poreklom iz Skupnosti, Madžarske ali tretjih držav, navedenih v členu 4, za katere je dokazilo o poreklu izdano ali sestavljeno v skladu z določbami naslova V, niti v Skupnosti niti na Madžarskem v nobeni obliki niso deležni povračila ali oprostitve plačila carinskih dajatev.

[...]

2. Prepoved iz odstavka 1 se nanaša na kakršno koli delno ali celotno povračilo, odpust ali neplačilo carin ali dajatev z enakim učinkom, ki se lahko uporablja v Skupnosti ali na Madžarskem izrecno ali posledično, za materiale, uporabljene pri izdelavi, in za izdelke, za katere velja odstavek 1(b), takrat, ko se izdelki, pridobljeni iz omenjenih materialov, izvozijo, in ne, če tam ostanejo za domačo porabo.

3. Izvoznik izdelkov, na katere se nanaša dokazilo o poreklu, mora biti pripravljen na zahtevo carinskih organov kadar koli predložiti vse ustrezne dokumente, ki dokazujejo, da za materiale brez porekla, uporabljene pri izdelavi teh izdelkov, ni bilo prejeto povračilo carin in da so bile vse carine ali dajatve z enakim učinkom, ki se uporabljajo za takšne materiale, dejansko plačane.

[...]"

4 Člen 114(1) carinskega zakonika namreč določa, da postopek aktivnega oplemenitenja omogoča, da se na carinskem območju Skupnosti pri enkratnem ali večkratnem oplemenitenju uporablja neskupnostno blago, namenjeno za ponovni izvoz s carinskega območja Skupnosti v obliki pridobljenih proizvodov, ne da bi bilo to blago zavezano plačilu uvoznih dajatev ali ukrepom trgovinske politike. Ta oblika postopka aktivnega oplemenitenja se imenuje „sistem odloga plačila" (člen 114(2)(a) carinskega zakonika). Iz člena 114(2)(c) in (d) tega zakonika izhaja, da so pridobljeni proizvodi vsi proizvodi, ki nastanejo v postopkih oplemenitenja, kot sta predelava ali obdelava blaga.

5 Člen 115(1)(a) carinskega zakonika tudi omogoča, da se pridobljeni proizvodi pridobijo iz „enakovrednega blaga", ki je v členu 114(2)(e) tega zakonika opredeljeno kot „skupnostno blago, ki se uporabi namesto uvoznega blaga za izdelavo pridobljenih proizvodov", če je to blago tehnično in komercialno enakovredno uvoznemu blagu. Gre za tako imenovani sistem enakovrednega nadomestnega blaga. Člen 115(1)(b) carinskega zakonika poleg tega določa, da se pridobljeni proizvodi, pridobljeni iz enakovrednega blaga, lahko izvozijo iz Skupnosti pred uvozom blaga iz tretjih držav (tako imenovani sistem predhodnega izvoza ali EX/IM).

6 Na podlagi člena 115(3) carinskega zakonika se zaradi uporabe enakovredne nadomestitve blaga spremeni carinski status: „uvozno blago šteje kot enakovredno blago, slednje pa kot uvozno blago".

7 Člen 216 carinskega zakonika določa:

„1. Kolikor sporazumi, sklenjeni med Skupnostjo in nekaterimi tretjimi državami, predvidevajo preferencialno tarifno obravnavo za uvoz blaga po poreklu iz Skupnosti v te tretje države v smislu teh sporazumov, pod pogojem, da se v primeru, da je bilo blago pridobljeno v postopku aktivnega oplemenitenja, za neskupnostno blago, ki je bilo vključeno v to blago s poreklom, plačajo pripadajoče uvozne dajatve, nastane uvozni carinski dolg v trenutku potrditve veljavnosti dokumentov, potrebnih za pridobitev te preferencialne tarifne obravnave v tretjih državah.

2. Za trenutek nastanka tega carinskega dolga se šteje trenutek, v katerem carinski organi sprejmejo izvozno deklaracijo za zadevno blago.

3. Dolžnik je deklarant. V primeru posrednega zastopanja je dolžnik tudi oseba, za račun katere se izdela deklaracija.

4. Znesek uvoznih dajatev, ki ustreza temu carinskemu dolgu, se določi pod enakimi pogoji, kot če bi šlo za carinski dolg, ki nastane isti dan s sprejemom deklaracije za sprostitev zadevnega blaga v prosti promet zaradi zaključka postopka aktivnega oplemenitenja."

8 Člen 220(2) carinskega zakonika določa:

„Razen v primerih iz drugega in tretjega pododstavka člena 217(1) se naknadna vknjižba ne opravi, če:

[...]

b) se zakonsko dolgovani znesek dajatev ni vknjižil zaradi napake carinskih organov in če zavezanec te napake ni mogel odkriti in je ravnal v dobri veri in upošteval vse določbe o carinski deklaraciji, predvidene v veljavni zakonodaji.

[...]“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

9 Agrover je družba s sedežem v Italiji in z dovoljenjem za aktivno oplemenitenje neoluščenega riža. Decembra 2000 je brušeni riž s poreklom iz Skupnosti trikrat izvozila na Madžarsko in nato z oprostitvijo plačila carinskih dajatev februarja 2001 s Tajske uvozila enakovredno količino oluščenega riža.

10 Italijanski organi so 26. januarja 2004 na podlagi člena 216 carinskega zakonika menili, da za te postopke ne more veljati oprostitev plačila carinskih dajatev na podlagi sistema aktivnega oplemenitenja. Ti organi so namreč menili, da se oprostitev plačila carinskih dajatev lahko dovoli le, če gre pri nadomestnem uvozu za blago, uvoženo iz države, ki ima s Skupnostjo sklenjen preferencialni sporazum, kar pa ne velja za Kraljevino Tajsko. Navedeni organi so zato za ta uvoz riža zahtevali plačilo dajatev (73.767,88 eura). Družba Agrover je to odločitev izpodbijala pri Commissione tributaria provinciale di Genova (davčna pokrajinska komisija iz Genove). Ta je s sodbo z dne 2. julija 2004 zavrnilo tožbo družbe Agrover, ki je zoper to sodbo vložila pritožbo pri predložitvenem sodišču.

11 V teh okoliščinah je Commissione tributaria regionale di Genova (davčna pokrajinska komisija Genova) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali se člen 216 carinskega zakonika [...] lahko uporabi v primeru, kadar se za skupnostno blago (riž), ki je bilo predhodno izvoženo v postopku aktivnega

oplemenitenja s potrdilom EUR.1 v tretjo državo (s katero je bil sklenjen sporazum, ki predvideva uporabo preferencialne tarifne obravnave), naložijo uvozne carine ob naknadnem kompenzacijskem uvozu istega (enakovrednega) blaga iz tretje države, ki s Skupnostjo ni sklenila sporazuma?

2. Ali lahko carinski organi dajatve iz člena 216 carinskega zakonika [...], če niso bile zaračunane v okviru kompenzacijskega uvoza, zahtevajo naknadno ali nasprotno velja oprostitev iz člena 220 tega zakonika?"

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Stališča, predložena Sodišču

12 Družba Agrover in Komisija Evropskih skupnosti menita, da se člen 216 carinskega zakonika ne uporablja za postopke aktivnega oplemenitenja s predhodnim izvozom, kar izpodbija italijanska vlada.

13 Družba Agrover zatrjuje, da navedeni člen 216 predpostavlja, da je bilo neskupnostno blago „vključeno" v pridobljeni proizvod. Ta določba naj se torej ne bi uporabila, ker je bil, kot v postopku v glavni stvari, pridobljeni proizvod izvožen

pred uvozom blaga iz tretjih držav. To razlago naj bi potrjeval tudi člen 15 Protokola 4, ki prepoveduje vračilo carinskih dajatev le za „blago brez porekla, ki se uporablja za izdelavo proizvodov s poreklom [zlasti] iz Skupnosti". Družba Agrover dodaja, da naj bi uporaba člena 216 carinskega zakonika omajala uravnoteženost zadevnih transakcij in ji povzročila izgubo v višini približno 210 eurov na tono riža.

14 Komisija opozarja, da se člen 216 carinskega zakonika nanaša na blago „iz Skupnosti". Posledica spremembe carinskega statusa, ki izhaja iz člena 115(3) tega zakonika, pa naj bi bila, da postopka EX/IM ni mogoče obravnavati kot izvoza blaga v tretjo državo, s katero obstaja preferencialni tarifni sporazum. Poleg tega naj bi dejstvo, da člen 216(2) navedenega zakonika za nastanek carinskega dolga določa datum, ko carinski organi sprejmejo izvozno deklaracijo za blago, dokazovalo, da se ta določba očitno ne uporablja za postopek EX/IM. Glede na obstoj te pravne domneve italijanski organi ne bi smeli izdati potrdila EUR.1 za riž s poreklom iz Skupnosti, ki ga je bilo treba izvoziti na Madžarsko, temveč bi nasprotno morali riž obravnavati, kot da je po poreklu s Tajske in namenjen za izvoz na Madžarsko po postopku aktivnega oplemenitenja EX/IM.

15 Italijanska vlada meni, da se družba Agrover zavzema za čezmerno kopičenje ugodnosti v okviru istega postopka, ker naj bi se tako predhodno izvoženi proizvod kot proizvod s poreklom iz tretje države izognila vsem carinskim dajatvam. Dvome glede razlage člena 216 carinskega zakonika naj bi odpravil odbor za carinski zakonik, ki naj bi v dokumentu TAXUD/724/2003 z dne 20. marca ugotovil, da se se ta določba uporabi v vseh primerih aktivnega oplemenitenja riža s predhodnim izvozom in enakovredno nadomestitvijo blaga.

Odgovor Sodišča

16 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali se člen 216 carinskega zakonika uporabi za postopke aktivnega oplemenitenja s predhodnim izvozom.

17 Najprej je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pri razlagi določbe prava Skupnosti upoštevati ne le njene pojme, ampak tudi njeno sobesedilo in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del je (sodbi z dne 17. novembra 1983 v zadevi Merck, 292/82, Recueil, str. 3781, točka 12; in z dne 8. septembra 2005 v zadevi Mobistar in Belgacom Mobile, C-544/03 in C-545/03, ZOdl., str. I-7723, točka 39), ter vse določbe prava Skupnosti (sodba z dne 6. oktobra 1982 v zadevi CILFIT in drugi, 283/81, Recueil, str. 3415, točka 20). Poleg tega primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila Skupnost glede besedil sekundarne zakonodaje Skupnosti, narekuje, da je slednje treba razlagati, kolikor je mogoče, v skladu s temi sporazumi (sodba z dne 12. januarja 2006 v zadevi Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht, C-311/04, ZOdl., str. I-609, točka 25 in navedena sodna praksa).

18 Zdi se, da je cilj člena 216 carinskega zakonika zagotoviti spoštovanje mednarodnih obveznosti Skupnosti, ki izhajajo iz nekaterih preferencialnih sporazumov (glej sedmo uvodno izjavo Uredbe Sveta (EGS) 2144/87 z dne 13. julija 1987 o carinskem dolgu (UL L 201, str. 15) glede določb člena 9(1) navedene uredbe, ki so bile nato povzete v členu 216 carinskega zakonika). Na podlagi klavzul o nevračilu carin je lahko po teh sporazumih glede proizvodov, pridobljenih v Skupnosti s postopkom aktivnega oplemenitenja, uporaba preferencialne tarifne obravnave, ki jo vzpostavljajo, odvisna od plačila uvozne dajatve za blago iz tretjih držav, ki ga vsebujejo oziroma je uporabljeno v navedenih proizvodih.

19 Zaradi klavzule o nevračilu carin, kot je določena v členu 15 Protokola št. 4, imetnik dovoljenja za aktivno oplemenitenje ne more izkoristiti ugodnosti odloga plačila uvoznih dajatev na blago iz tretjih držav, ki se uporabi pri oplemenitenju, če se pridobljeni proizvod izvozi v partnersko državo. V skladu s ciljem dvostranske gospodarske integracije, ki jo želi doseči tak preferencialni sporazum, kot je Evropski sporazumu o vzpostavitvi združenja med Evropskimi skupnostmi in njihovimi državami članicami na eni strani in Republiko Madžarsko po drugi strani, te klavzule o nevračilu carin dajejo prednost uporabi blaga s carinskega območja podpisnic sporazuma, s tem da za blago iz tretjih držav, ki je bilo uporabljeno v postopkih aktivnega oplemenitenja, določajo plačilo uvoznih dajatev. Te tako prepovedujejo kumulacijo carinskih ugodnosti, ki bi lahko izhajala iz hkratne uporabe postopka aktivnega oplemenitenja in preferencialne tarife.

20 Ti dejavniki dokazujejo, da je normodajalec s sprejetjem člena 216 carinskega zakonika nameraval v razmerju med ciljem spodbujanja izvoza skupnostnih podjetij, ki naj bi ga dosegel prek carinskega postopka aktivnega oplemenitenja (glej v tem smislu sodbi z dne 29. junija 1995 v zadevi Temic Telefunken, C-437/93, Recueil, str. I-1687, točka 18; in z dne 13. marca 1997 v zadevi Eridania Beghin-Say, C-103/96, Recueil, str. I-1453, točka 26), in ciljem gospodarske integracije, ki naj bi ga dosegel s preferencialnimi sporazumi, dati prednost slednjemu.

21 Nedvomno člen 216 carinskega zakonika izrecno določa, da je treba carinske dajatve plačati le za blago iz tretjih držav, ki je bilo „vključeno“ v pridobljene proizvode s poreklom. Vendar je treba ob upoštevanju cilja in splošne sistematike te določbe ugotoviti, da je njen namen tudi, da se uporabi v primeru predhodnega izvoza pridobljenih proizvodov.

22 Dobesedne razlage člena 216 carinskega zakonika, ki jo predlaga družba Agrover, torej ni mogoče upoštevati, ker bi bile zaradi nje prevzete mednarodne obveznosti Skupnosti, ki izhajajo iz klavzul o nevračilu carin glede vseh postopkov aktivnega

oplemenitenja, pri katerih se pridobljeni proizvod predhodno izvozi, brez polnega učinka in ker bi imetniku dovoljenja za aktivno oplemenitenje omogočile kumulacijo carinskih ugodnosti, ki jih je normodajalec nameraval preprečiti.

23 Nazadnje je treba zavrniti utemeljevanje Komisije, da naj sprememba carinskega statusa blaga, določena v členu 115(3) carinskega zakonika, ne bi bila v skladu z razlago člena 216 navedenega zakonika, ki dovoljuje uporabo slednjega za postopek EX/IM. V nasprotju s tem, kar naj bi zatrjevala Komisija, ni cilj in posledica navedenega člena 115(3) spremeniti carinsko poreklo zadevnega blaga, ampak spremeniti njegov „carinski status" za uporabo postopka aktivnega oplemenitenja.

24 Glede tega je treba poudariti, da so podrobna pravila za izvajanje člena 115(3) carinskega zakonika v primeru uporabe predhodnega izvoza opredeljena v členu 572 Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL L 253, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 3665/93 z dne 21. decembra 1993 (UL L 335, str. 1), na podlagi katere se sprememba carinskega statusa „za izvožene pridobljene proizvode [opravi] v trenutku sprejema izvozne deklaracije, pod pogojem, da se uvozno blago da v postopek" aktivnega oplemenitenja, ter „za uvozno in enakovredno blago, v trenutku prepustitve uvoznega blaga, prijavljenega za vnos v [ta] postopek". Člen 577 te uredbe poleg tega določa, da je postopek EX/IM končan, „ko carinski organi sprejmejo deklaracijo za neskupnostno blago".

25 V skladu s temi določbami lahko torej carinski organi v primeru postopka EX/IM šele ob uvozu blaga iz tretjih držav preverijo, ali so izpolnjeni vsi pogoji postopka

aktivnega oplemenitenja in ali določbe člena 216 carinskega zakonika ne nasprotujejo odlogu uvoznih dajatev.

26 Na prvo vprašanje je treba torej odgovoriti, da se člen 216 carinskega zakonika uporabi za postopke aktivnega oplemenitenja, navedene v členu 115(1)(b) omenjenega zakonika, v katerih so bili pridobljeni proizvodi izvoženi iz Skupnosti pred uvozom uvoznega blaga.

Drugo vprašanje

27 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali se podjetje v takem položaju, kot je družba Agrover, na podlagi člena 220(2)(b) carinskega zakonika lahko naknadno oprosti plačila uvoznih dajatev za blago iz tretje države, s katero Skupnost ni sklenila sporazuma, ki omogoča preferencialno tarifno obravnavo.

28 Družba Agrover zatrjuje, da bi morala biti na podlagi člena 220(2)(b) carinskega zakonika oproščena plačila zaradi napak, ki se lahko očitajo carinskim organom. Slednjim očita, da so izdali potrdilo EUR.1 in različno razlagali člen 216 navedenega zakonika. Družba Agrover zatrjuje, da je vedno ravnala v dobri veri in da je tem organom predložila vsa dejstva in dokaze, ki se zahtevajo za oprostitev uvoznih dajatev. Trdi, da dejstvo, da ti organi niso nasprotovali tem uvozom, pomeni tako napako, ki onemogoča naknadno zaračunavanje carinskih dajatev, pri čemer se v zvezi s tem sklicuje na sodbo z dne 1. aprila 1993 v zadevi Hewlett Packard France (C-250/91, Recueil, str. I-1819).

29 Italijanska vlada meni, da pogoji za uporabo člena 220(2)(b) carinskega zakonika v obravnavani zadevi niso izpolnjeni.

30 Treba je opozoriti, da na podlagi člena 220(2)(b) carinskega zakonika pristojni organi naknadno zaračunavajo uvozne dajatve le, če so kumulativno izpolnjeni trije pogoji. Najprej je nujno, da dajatev ni bila zaračunana zaradi napake pristojnih organov; nato, da je napaka, ki so jo storili pristojni organi, taka, da je zavezanec v dobri veri ne more odkriti; in nazadnje, da je zavezanec v zvezi s carinsko deklaracijo upošteval vse določbe, ki jih določajo veljavni predpisi (po analogiji glej sodbi z dne 12. julija 1989 v zadevi Binder, 161/88, Recueil, str. 2415, točki 15 in 16; in z dne 14. maja 1996 v zadevi Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, Recueil, str. I-2465, točka 83; sklepa z dne 9. decembra 1999 v zadevi CPL Imperial 2 in Unifrigo proti Komisiji, C-299/98 P, Recueil, str. I-8683, točka 22, in z dne 11. oktobra 2001 v zadevi William Hinton & Sons, C-30/00, Recueil, str. I-7511, točke 68, 69, 71 in 72). Če so ti pogoji izpolnjeni, od zavezanca ni mogoče naknadno izterjati dajatev (sodba z dne 27. junija 1991 v zadevi Mecanarte, C-348/89, Recueil, str. I-3277, točka 12).

31 Glede prvega od teh pogojev je treba poudariti, da je cilj člena 220(2)(b) carinskega zakonika varovati legitimno pričakovanje zavezanca glede utemeljenosti vseh dejavnikov, ki se upoštevajo pri odločitvi, ali se carine lahko naknadno izterjajo ali ne. Vendar pa ta določba varuje legitimno pričakovanje zavezanca le, če so pristojni organi „sami" ustvarili podlago za pričakovanje zavezanca. Tako samo napake, ki se lahko očitajo aktivnemu ravnanju pristojnih organov, upravičujejo do tega, da ne pride do naknadne izterjave carine (po analogiji glej zgoraj navedeno sodbo Mecanarte, točki 19 in 23).

32 Glede drugega od zgoraj navedenih pogojev je treba dokazljivost napake, ki so jo storili pristojni carinski organi, presojati ob upoštevanju: vrste napake, poklicnih izkušenj zadevnih gospodarskih subjektov in njihove skrbnosti, ki jo kažejo pri svojih

zadevah. Vrsto napake je treba presojati glede na zapletenost oziroma glede na zadostno jasnost zadevne določbe in glede na razdobje, v katerem so organi vztrajali pri svoji napaki (sodba z dne 3. marca 2005 v zadevi Biegi Nahrungsmittel in Commonfood proti Komisiji, C-499/03 P, ZOdl., str. I-1751, točki 47 in 48 ter navedena sodna praksa).

33 Glede tretjega pogoja mora prijavitelj pristojnim carinskim organom predložiti vse potrebne podatke, ki jih zahtevajo predpisi Skupnosti in nacionalnimi predpisi, ki jih po potrebi dopolnjujejo ali nadomeščajo, za carinsko obravnavo zadevnega blaga (zgoraj navedena sodba Faroe Seafood in drugi, točka 108).

34 V skladu z delitvijo nalog, določeno v členu 234 ES, na podlagi katere je vloga Sodišča omejena na zagotovitev razlage, ki jo predložitveno sodišče potrebuje za rešitev zadeve, ki mu je bila predložena, mora Sodišče uporabiti te predpise in glede na vse konkretne elemente spora, ki mu je predložen, in zlasti glede na dokaze, ki mu jih je v ta namen predložila tožeča stranka v postopku v glavni stvari, presoditi, ali so izpolnjeni vsi pogoji, da se na podlagi člena 220(2)(b) carinskega zakonika uvoznih dajatev ne izterja naknadno.

35 Na drugo vprašanje je treba torej odgovoriti, da se morajo pristojni organi, če pri pregledu postopkov aktivnega oplemenitenja (sistem odloga) z enakovrednim nadomestnim blagom in predhodnim izvozom na podlagi člena 216 carinskega zakonika niso nasprotovali oprostitvi plačila uvoznih dajatev za blago iz tretjih držav, na podlagi člena 220(2)(b) navedenega zakonika odreči naknadnemu zaračunavanju navedenih uvoznih dajatev, če so kumulativno izpolnjeni vsi trije pogoji. Najprej je nujno, da te dajatve niso bile zaračunane zaradi napake pristojnih organov; nato, da

je napaka taka, da je zavezanec v dobri veri ne more odkriti; in nazadnje, da je zavezanec v zvezi s carinsko deklaracijo upošteval vse določbe veljavnega prava. Predložitveno sodišče glede na vse konkretne elemente spora, ki mu je predložen, in zlasti glede na dokaze, ki mu jih je v ta namen predložila tožeča stranka v postopku v glavni stvari, presodi, ali je tako v postopku v glavni stvari.

Stroški

36 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Člen 216 Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kot je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000, se uporabi za postopke aktivnega oplemenitenja iz člena 115(1)(b) navedene uredbe, v katerih so bili pridobljeni proizvodi izvoženi iz Evropske skupnosti pred uvozom uvoznega blaga.**

2. **Če pri pregledu postopkov aktivnega oplemenitenja (sistem odloga) z enakovrednim nadomestnim blagom in predhodnim izvozom pristojni organi na podlagi člena 216 Uredbe št. 2913/92, kot je bila spremenjena z Uredbo št. 2700/2000, niso nasprotovali oprostitvi plačila uvoznih dajatev za blago iz tretjih držav, se morajo na podlagi člena 220(2)(b) navedene uredbe odreči naknadnemu zaračunavanju navedenih uvoznih dajatev, če so kumulativno izpolnjeni vsi trije pogoji. Najprej je nujno, da te dajatve niso bile zaračunane zaradi napake pristojnih organov; nato, da je napaka taka, da je zavezanec v dobri veri ne more odkriti; in nazadnje, da je zavezanec v zvezi s carinsko deklaracijo upošteval vse določbe veljavnega prava. Predložitveno sodišče glede na vse konkretne elemente spora, ki mu je predložen, in zlasti glede na dokaze, ki mu jih je v ta namen predložila tožeča stranka v postopku v glavni stvari, presodi, ali je tako v postopku v glavni stvari.**

Podpisi